

[Sigsgaard.]

ved det nye syn på skolens mål og på dens placering i samfundet, som er under udvikling.

Der er nok ikke mange, som vil påstå, at læreruddannelsen er fulgt med i denne udvikling, som også har været særdeles vanskelig at forudse. Det er derfor nærliggende at påstå, at der nu er behov for at reformere læreruddannelsen. Der er blot den hage ved det, at før vi reformerer, må vi vide, hvilke forandringer der er sket i folkeskolen; vi må have oversigt over de erfaringer, som man rundt omkring har med hensyn til 1958-lovens virkninger; kort sagt: vi må gøre status.

Men derudover må vi udarbejde prognoser for den fremtidige udvikling. Hvad bevæger den danske skole sig henimod? Hvilke mål skal der opstilles for skolens virke? Den kommende læreruddannelse må dog nødvendigvis udformes på grundlag af en sådan viden og på basis af sådanne prognoser og målsætninger, ellers risikerer man at ramme helt ved siden af, og den påstand, at det er bedre at ramme ved siden af end slet ikke at ramme, har ikke gyldighed her.

Det udvalg, hvis betænkning er grundlaget for den højtærede ministers lovforslag, har ikke forsøgt at gøre status — i hvert fald fremgår det ikke af udvalgets betænkning — og har ikke redegjort for, hvilken fremtidig udvikling skolen må formodes at ville gennemgå. Lovforslaget er derfor dårligt funderet, og det bør i den nuværende affattelse ikke nyde fremme i det høje ting.

Det burde i øvrigt være en selvfølge, at der samtidig med et forslag til ny uddannelseslov blev forelagt en skitse over den fremtidige skoleordning. Det er ikke sket her.

Nu er det meget muligt, at det endnu er for tidligt at vurdere den udvikling, der fulgte i 1958-lovens kølvand, og givet er det, at det i hvert fald er alt for tidligt at afsige dommen over læreruddannelsesloven af 1954; men hvis det forholder sig sådan, kan

vi altså slet ikke i dag udarbejde en ny uddannelseslov, og det mener jeg da heller ikke at vi skal. Her kan jeg ganske tilslutte mig mindretallet i udvalget, der har redegjort nærmere for sit standpunkt i Dansk pædagogisk Tidsskrift nr. 5 for i år.

Men vil læreruddannelsen ikke komme til at halte slemt bagefter uddannelsen i folkeskolen, hvis man ikke nu reviderer? Jeg tror det ikke, først og fremmest fordi den nugældende lov er rammelovspræget og åbner vide muligheder for tilpasning af læreruddannelsen til tidens krav — det er der seminarier der har bevist — dernæst fordi vi i 1962 fik en bemyndigelseslov, efter hvilken seminarierne kan gå ud over 1954-lovens rammer, og endelig fordi der jo ikke er noget i vejen for, at man går videre ad den vej, som man i 1962 betrådte med bemyndigelsesloven.

Det har snart i 75 år været sådan, at hver gang der gennemførtes en læreruddannelseslov, blev den få år efter gjort forældet af ny skolelovgivning. Der er al mulig grund til at tro, at det vil gå ligesådan med denne lov. Udviklingen er allerede i dag i færd med at sprænge skoleuddannelsens rammer, og man må derfor regne med, at der inden længe skal gennemføres dybtgående reformer. Kan det så være det rigtige tidspunkt at revidere læreruddannelsen netop nu?

Hvis den højtærede minister tog initiativet til at koordinere, samordne, lovgivningen på hele uddannelsesområdet, ville han dermed have indskrevet sit navn i historien og det endda med store bogstaver. Desværre er der vel ikke meget håb om, at der sker noget sådant, dertil har ministeren i fremsættelsestalen nok bundet sig lidt for hårdt til udvalgets forslag, men da forslaget til ny uddannelseslov alligevel skal fremsættes igen, vil jeg gerne benytte lejligheden til at henstille til den højtærede minister, at han tager sig god tid inden denne anden fremsættelse, så god tid, at såvel den fremtidige læreruddannelse som hele folkeskolens fremtidige udvikling kan blive overvejet og be-